

Ramiz Atabəy

QARMIZI qAR dənəcikləri

Hər əlvidanın arxasında bir gözlənti
Var, heç kəsin bilmədiyi
Və hər göz yaşının altında bir
Dua var heç kəsin eşidmədiyi!

Çevir göy üzünə başını
Arxaya baxmadan sərt
Basa-basa daha güclü
Danış qara şəhərin
Uollarını ağ addımlarla
Getmək nə deməydir!

Getmək uduzmaq deyil!
Qələbə çalmaqda!
Getmək getməkdir!...

Halil Sezai & Cem Adrian

tel.: + (994) 51 315 11 74

+ (994) 55 729 46 85

+ (994) 55 791 45 77

fb.com - Ramiz Atabey

e-mail - r.atabey@mail.ru

Ramiz Atabəy

**Qırmızı
qar dənəcəkləri**

(bir DƏLİNİN GUNDƏLİYİ - Seriyasından)

QIRMIZI QAR DƏNƏCIKLƏRİ

RAMİZ ATABƏY

REDAKTORLAR: QOŞQAR SADAYZADƏ

NƏRMİN ABDULLAYEVA

QRAFİK DİZAYN: NURLAN BAYRAMOV

ÜZ QABIĞININ HAZIRLANMASI: NURLAN BAYRAMOV

MƏSLƏHƏTÇİ: RAMİN MAHMUDOV

bu loqonun mənası Ramiz Atabəy-in imzası

Copyright MyCorp © 2012

Qırmızı qar dənəcikləri

Boş vərəqlərlə üzbəüz dayandığında sən, sanki, kimliyindən çıxırsan... Əlin qələmə sarılır və yazmağa başlayırsan... Düşünmürsən, bunu oxuyan nə düşünəcək, sadəcə yazırsan... Amma nə yazdığını da bilmirsən, elə hey yazırsan... Sanki, lalsan... Bu yazdıqlarını deyə də bilərsən... Amma yazmağı daha ideal sayıb, hərflərə sığınırısan... Hər cümlədən sonra qoyduğun üç nöqtə fikrini uzaqlara aparır, amma yeni sitat, yeni başlanğıc səni uzaqlardan çəkib çıxarır... Düşüncələrarası labirint... Cümləni bitirib sonluğa doğru qaçmağa çalışırsan, amma səni sıxan kölgən, səninçün döyünən ürək və kirpiklərinin etdiyi sinxronik hərəkət səni yazmağa vadar edir... Nöqtəni qoymağa tələsmirəm mən. Hər nöqtə məni neçə hərfdən ayırır. Bu balaca zərrəcik bitmiş fikir adlandırdığımız cümləni necə sona çatdırırsan, axı? Cümlə heç də cılız məna kəsb etmir. Sanki, hər şey kimi içimiz də qloballaşmış. Artıq yazmağa başladığımda iki şeyi düşünürəm: bir – bitməyən gecəni, iki – bitəcək və qabda yoldaşlarının yanına yan alacaq olan siqaret dənələrini... Yazılarımın bir fəlsəfi önəmi var: hərflər boş - boşuna yan – yana durmayıb. Sadəcə göz nəzəri ilə baxma yazılara, həyat həvəsi ilə bax. Gündəlik tələbata görə yox, ömürlük mənəviyyətə görə bax yazılara... Bu yazdığım vərəqdəki qaraltı deyil. Bu, fikir altına alınacaq, düşünüüləcək və əməl olunacaq bir yazı nümunəsidir... Bəs, gözlər. Onlar sadəcə görmək üçün yaradılıb, məgər? Neçə rəngdə, neçə formada yaradıb Yaradan... Biz insanlar yalnız görmək istədiyimizi görür, baxmaq istədiyimizə baxırıq. Amma bu heç də düz baxış deyil, mənə görə. Bəs görmədiklərimiz? Onlar nə olacaq? O da görülmək üçün yaradılıb. Görülüb hiss edilmək üçün mövcuddur. Amma biz... Biz, mən və sən kimilər... Bizə maraqlı gəlmir. Ya biz maraqlı deyilik, ya da görmək istəmədiklərimiz... İdeya boşluğu içində olan bir cəmiyyətdə yer alırıq... “Həyat bizim, biz həyatın” prinsipi ilə yaşayırıq... Əsil üzlərdən qaçır, qaranlıqlarda sığınırıq... Artıq çoxları mərkəzlərdən qaçır. Arxalarda yer almağı, gülməyi və “Redbull” içərək qanadlanmağı sevən ictimaiyyət formalaşır. Pul əsas rol, hisslərsə tapdaqaltı olub... Mənim pulum var və məndən yoxdu!... Biznesim var olsun!... Qadınlarım çox olsun!... Luks bir maşınım, qədəhimdə viskim olsun... Sabir demişkən:” Kimə nə olur, olsun. Yalnız mən olum” prinsipi...

Sizə nədən danışım? İtirib sahib ola bilmədiklərimizdən, yoxsa əllərimizin gah dolub, gah da boşalmasından? Biz adlandırdığımızın bizə “siz” deməsi içimizdə sadəcə bir qığılcım yaradır. Əslində bu faciədir. Elə bir dövrdə yaşayırıq ki, nə olduğumuz yer, nə olduğumuz məkan, nə də yaşadığımızdan fərqli olmayaraq biz bir quluq. Demək istədiklərimizi ya divarlara, ya partalara, ya da oturduğumuz oturmaqlara yazırıq. Görmədiklərimizi görmək arzusuyla çırpınıb gördüklərimizi də itiririk. Boş tarixi faktlara sığınır, ya da “Gey”ləşən cəmiyyətə üz tuturuq. Bəs, qadınlar? Onlar tarixin sınma nöqtəsi, bir başlanğıcdır. Qadınların nə istədiklərini bilmək heç asan deyil. Onlar azadlıq ruhunda yaşamağı çox sevirlər. Kimi əyləncəli, kimisi isə bədbin olur. Amma onlar çox kövrəkdilər. Biz isə bir qadını bir zirvə adlandırmalıyıq... Adəm və Həvva eşqi hamıya məlumdur. Bəzən cəmiyyətdə təklənən və xəyanətlərə düçar olan da qadınlardır. Kimi hicaba sığınır, kimi dar ətəyə... Bəzi qadınlarsa kişi sevgisini təpikləyər, qadın qollarında həzzini tapar... Həyat adlandırdığımız bu fəza neçə koordinat nöqtəsi ilə özünü göstərsə də, bu nöqtələrə paralel olan xətlərdə ömrümüzü başa vururuq.

Müsbət və mənfilərle özümüze çıxarışlar edir, gecəni sadəcə yatmaqla, gündüzləri isə iş kariyerasına və ya ailə öhdəliklərinə qurban veririk. Kimi gündüzlərdən çox gecəni sevər, günəş qədər işıq saçmayan ayın o ağ simasına aşıq olar, gecəni onunla keçirər. Kimi özünə şərabi dost seçər, onunla qalxar, onunla yatar, dərđini danışar, süzülən qədəhlərdə təskinlik tapar. Kimi “seks” adlandırılan məhfuma pərəştış edər. Qarşındakı insanı, sadəcə, həzz adlandırır... Və beləcə neçə növ kimsələr var...

Yaşadığımız bir ildə neçə əlamətdar gün keçiririk. Soyuqqanlı şəkildə “ad günü” adlandırdığımız günü yola verir, soyuq təbriklər və ya isti öpüşlərlə günü keçiririk... 14 fevral... Bir rahibə həsr olunmuş gün “sevgililər günü” adlanır... Həmin gün bəzi telefonlar susmur, bəzi oturacaqlarsa heç boşalmır. Neçə sevgili ya əl - ələ, ya yan - yana, ya da sevişərək keçirirlər bu günü... “8 mart” da belə günlərdən biridir... “Azad qadınlar” günü... İslama zidd bayramı hər kəs keçirir.

İndi isə bu sadaladığım günlərdən hansı sizə daha yaxındır ondan danışıq. Daha könlünüzçədir... Biz insanlar kütlə arxasıya qaçır, bizim olmayanları sevirik. Uşaq vaxtı gələn bayram günlərini elə şən qarşılayardıq ki, sanki, o bayram bizə stimül verir, yeni, daha da artan uğurlarımıza səbəb olur. İndi isə gələn hər bir bayram sadəcə ötəri bir gündür. Boş gülüşlü simalarla dolu bir gün... Əlbəttə ki, bu hamı üçün bir deyil və bunu da bilirik ki, “Jeep”in şüşəsindən çöl və ətraf tamam başqa cür görünür...

Bəzən ayaqlarımız çox yorulur, çiyinlərimiz kimi... Ayaqlar bizi, çiyinlərsə əməllərimizi daşıyır. Bir mənzil başımız var... Çoxları “Əraf”a istiqamət alıb... Nə ondan deyil, nə də bundan... Amma biz şüurumuz və əqlimiz varsa, cənnət və cəhənnə arasında seçim etməliyik... Hədəf və məqsədə doğru qaçmaq hissi çox ideal, “nə olar olar” düşüncəsi isə çox sadədir...

Dəyişkən hisslər... Hələ də anlamadığımız müqəddəs varlıq... Bu danışıdığım sevgidir. Biz sevgi nədir bilirikmi? Qadın kişi münasibətinin tək ortaq məxrəcini sevgidə birləşdirmək çox yanlış bir fikirdi. Dostluq və yaxın münasibət düşüncəsi çox azlıq təşkil edir beynimizdə...

Sevgi nədir?! Sadəcə ülvə və müqəddəs hiss... Yaranış və məqsəd səbəbi bizi Yaradanı sevməkdir... Heç də çirkin əməl deyildir. Sevgi ürəklərə hüzur və şəfayət gətirər... Gözləri açar və dilləri danışıdır... Amma biz ??? Yenə “biz”ə gəldik... Biz sevgini başqa bədənlərdə, başqa əllərdə və başqa məkanlarda axtarıq... Əslində isə ürəyimizə baxmaq bunun sadə həlli və yeganə yoludur... “İNDİKİ SEVGİLƏR BOŞDUR , İNDİKİ GƏNCLƏR SƏFEHDİR ” deyə bilmərik... Sadəcə məqsəd və niyyətlər yanlışdır. Kimi sevgini yataqda bitdiyini ,kimi sevginin öpüşdən başladığını zənn edir. Əslindəysə sevgi hardan başlayır heç bilirsiniz ???

Sevgi həyatımıza ilk qədəmini dünyaya gəldiyimiz saniyədə içimizdə qoyur... Ana və övlad sevgisi... Yanlış düşüncə deyil bu ,sadəcə mürəkkəb düşüncədir...Əllərimiz böyüdükcə ürəyimiz də böyüyür... Biz genişlənən ətrafımızda yeni sevgilər tapırıq...Özümüzü kəşf etdiyimiz saniyədə qadına aşıq oluruq... Biz aşıq olmanı nədə görürük?... Beləcə içimizdə hər şeyi dəyişir, sevgini qəbul edir və sevirik. Əllərimiz başqa istəklərlə qarşılaşır, başqa əllərin istisini dərk edir və tutuluruq...

“Kaş bir şam olsaydım” - deyirəm... Bilirəm boş və mənasız gəlir bu sözüüm, amma mənə həyatda mənalı bir şey göstərin ki, qaranlıqda mənə ay tək sadıq qalsın. “Kaş ki bir şam dənəsi olsam”-deyirəm. Və düz düşünürsüz.

Mən bildiyimiz qaranlıqda və ya xristianların kilsədə yandırdıqları şam dənəsindən danışaram... Diqqətlə düşünün, sanki, bir şamsınız. Qutudan çıxarıldığımızda başqa əllərdən keçib bir şamdana qoyarlar sizi və sakit nə vaxt yandıracaqları anı gözləyirsiniz. Fətli bükülmüş və sadəcə donaraq dayanmış bir şam dənəsi. Çaxmaq yandırılaraq sənə doğru gəlir. İçindəki qorxu onun isti olması deyil, içindəki qorxu sənə yanaraq damla – damla bitməkdir... Yandıqca yanından keçənlər süni bir külək yaradar. Və sən sönəcəyindən qorxub əsərsən. Əsdikcə içini qorxu bürüyər, ölümle salamaşar, işıq saçan həyata vida edər kimi olarsan. Əllərin olmasa da ayaqların üstə durarsan və beləcə yandığın hər anın qarşısında sən ətrafa işıq saçarsan, ətraf isə sənə verdiyi qəpik – quruşa görə başqısının ətinə çeynər. Heç bir adiyatı yoxdur ki, səni harda yandırılar: məzar üstündə, xaç önündə ya səməni ətrafında və ya romantik adlanan yemək zamanı... Onlar üçün əsas odur ki, səni yandırılar...Və sən yanıb bitdiyində tərəddüd içində qalmayaraq yeni bir şam yandıracaqlar... Bax, insanlar belədir...Daha doğrusu, BİZ beləyik...

Qaraltdığım bu sətirlərə dönsək, qara və gözlə görünən cızmaya rastlarıq. Hər cümlənin üç nöqtə ilə bitməsi, əslində bitmədən üç nöqtə ilə davam etməsi hər şeydə bir səhv axtaran varlıqlara inad demək istədiyimdir. Bu bizim şam əslində bir az gizli və gizli olduğu qədər də önəmli bir fikiraltı məna idi... Düşünmədən qazılan torpaq məzar da ola bilər, su quyusu da. Məzar həyat sonu, su isə həyat cövhəridir... Hər şey sudan başlar. “Dama – dama göl olar” misalı yox, damladan yaradılan başlanğıcdır mənim demək istədiyim...

Bəzən yağış yağar... Fərqi yoxdur necə yağar. Əsas odur ki, sən yağın yağışın sənə doğru pıçıltı ilə səslənən sözlərini duya biləsən. Bunu bilmək şərtidir. Necə ki, səhərlər insanlara “sabahın xeyir” kəlməsini deməyə bərlənsən. Onda bunu da bilməyin bərcdur. Bu həyatda heç nə, yəni hər bir şey boş deyildir. Göylərə uçan tüstüdən yerə damlayan göz yaşlarınınadək hər şeyin mənası var... Bizdən tələb olunan daşın yaşını və ya pəhrizin düzgün bilinib əməl olunması deyil. Bizdən tələb olunan tələbkərin sevgisinə qarşılıq verib tələb olunan hər zərrəciyə görə ömrünü fəda etməkdir. Bir şam dənəsi kimi səni qabdan çıxarıb şamdana taxarlar. Bu şamdan dünyaya doğulmuş körpənin bələyə sarılmasına bənzər... Və sakit səni nə vaxt yandıracaqlarını gözləyəsən. Bu gözləmə mərasimi isə bizim böyümə mərhələmizdir... Acı günlərə, soyuq illərə və süni gülüzlərə doğru atdığımız addımların nəhayətində səni yandırılar. Və sən əriyərək yerə yapışırsan. Axan damla qanından, keçən dəqiqə isə canından gedər və sən məhv olarsan. Səndən üç şey qalacaq: adın daşa yazılacaq, rəsmin divardan asılacaq və əgər arxanca ağlayan olarsa, bir damla yaş axacaq...

Heç əllərinizə diqqətlə baxmısınız??? Fərqi yoxdur kişi, ya qadın əli... Əsas odur ki, içində niyəsini bilmədiyimiz xətlər olan, cəld hərəkət edən, bükülüb açılan varlıqdır onlar... Ayaqlarımız bizi yerdə saxlayırsa, əllərimiz həyatda saxlayır... İçində, sanki, əyri – üyrü xətlərdə bir gizli mesaj var! Düşünək. Belə yazılıb o ülvə mesajda: “Heç nəyə toxunma, yanarsan”. Qorxulu gələ bilər, amma biz gözlə görmədiyimizdən çox da qorxmırıq.

Boş bir otağın bir divarı... Ora bir mismar vurmaqla hər hansı bir asqı asaraq bəzək halına gətirə və ürək oxşaya bilərik... Həyatda bəzi baxıb doymadıqlarımız var. Kimi vitrinlərdən doymaz, kimi bitkinlərdən yorulmaz... Amma hər nə olsa da, hər aşiqin bir dövrəni, hər küləyin əsmə meydanı var. Varlardan yoxlara,

olanlardan olacaqlara, bitmişlərdən davama, məndən sənə və səndən də böyük cahana kimi hər gün hər şey başqa cür olacaq...İnandınızmi??? İnanmırsınız....

Sizə küləkdən danışım... Qoxusu və hardan gəldiyi bilinməyən sevdamdan danışım... Sizə vurğunu olduğum dəryadan, dəryalararası əlaqədən danışım... Bu dünyada iki şeyə heyranam: durmadan əsən küləyə və yoluma, həyatıma görkəmi və yoldaşlığı ilə işıq saçan “ay” adlandırılan məfhuma... Küləyə elə aşıqəm ki, danışsam, ömür bəs etmərə. İkisi də yalnız gecələrimə şahiddir. Nə ay, nə də külək elə hey durmadan tabe olan tərəfindən bizə pulsuz xidmət göstərir...Küləyə bəzən “dəli külək”, aya isə “Ağ varlıq” deyirlər. Hara getdiyini, niyə əsdiyini və nədən var olduğunu belə anlamayan varlıqdır külək. Bizlə bərabər neçə insan həyatına əsər, hər həyatda bir iz qoyar, neçə dənizdə tüğyan edər, neçə yeri viran edər külək. Küləklə ilk sevdam, ilk dostluğum bir xeyli zamandır ki, başladı. Görüşə gəlməyən sevgilimin zəng edib: “Bitdi hər şey”- deməsi oturduğum oturacağa əsəbiləşərək vurduğum yumruğa səbəb oldu. Əlimi dizimə qoyub dərin bir ah çəkdim və içimdə dedim: “Bu qədər asan???”. Elə bu anda, sanki, yel oynadı. Qarşımdakı bir, iki zibil parçası küləyə qovuşaraq getdi. Güclü külək əsməyə başladı. Bunu görüb, sanki, içimdə demək istədiklərimi küləyə danışdım. Parkda tək idim: bir külək, bir də mən... Mən qışqıraraq danışır o, səs salaraq əsirdi. Və birdən mən sözümlü bitirincə külək də, sanki, susdu. Küləklə o anda dostluğumuz başladı və elə həmin gün ilk dəfə evin pəncərəsindən aya tərəf boylandım. Bu qədər gözəl və şəffaf, bu qədər incə və möhtəşəm varlıq... Sanki, dura bilmədim və danışdım. Mən danışdım, o dinlədi. Bilirəm ki, heç nəyim də olmasa bir qucaq xatirəm, bitməsinə az qalan siqaret və məni sevə - sevə dinləyən iki sirdaşım var: külək və ay.

Bəzən gecənin səssizliyini həzin musiqi ilə pozmaq istərəm... Amma əlim gəlməz... Dinləməyə çalışsaram, səbrim çatmaz və içim danışmağa başlar... Gizli gələn zənglər və ya görüb də tanımadıqlarımız günün sonunda bizi düşündürər. Amma biz gecəyə boylanaraq onun qaranlığındakı zənginliyini görsək... Hər gecə ulduzlara baxdıqda onlar, sanki, bir söz deməyə çalışır, amma məsafə uzaqdır deyər işıldayaraq gizli sözcüklər söyləyərlər... Yolunu itirmisənsə, dan ulduzunu tap və yoluna davam et... Bəs həyatını itirmisənsə??? Bax o zaman özünə bir rahat yer seç və rahatlan bir az. Hekayəm başlayır. Sadəcə nəfəs alma... Bəzən də qışqır, səsin üçün geniş alan tap... Düşün ki, onu duymaq istəyən var...

Küləkli bir axşam idi. Bakını küləksiz təsəvvür etmək olmaz. Küləyin təsirindən əyilən ağaclar, dayanacaqda duran insanlar bu halla tez-tez qarşılaşırdılar. Çiskin yağışda şütüyən maşınlarla, yol boyu sarmaş-dolaş gəzən sevgililərə və yem üçün dolanan balaca sərçələrə rast gəlmək olar. Açıq səmaya tay olan uca bəzəkli binalar, binaların kölgəsində qaralan tarixi saraylarla yanaşı beş mərtəbələr, köhnə evlər, dar məhəllələr çox şeyə şahid idi. Bakı...Küləklər şəhəri... Kim üçün əl çatmaz, kim üçün isə hər günü lənətə bərabər olan bir şəhər. Bəyaz olduğu qədər çirкли, çirкли olduğu qədər də şöhrətli bir diyardır Bakı. Bir rəsim tablosunda Bakı bulvarı eycaskar təsvir olunub. Xəzərə bir açılışdır Bakı...Dünyaya çağırışdır Bakı...

Nağıllar belə başlar. Biri vardı-biri yox...Varlar yoxlardan bixəbər, yoxlar varlarsız həyat sürər...Külək fırtınasının ahənginə qoşulub Bakı küçələrini dolaşmaq istədim. Çox mənzil başı seçdim, neçə oturacaq gəzdim, neçə dalanda durdum. Yol yoldaşım küçə pişikləri, ac sərçələr oldu. Çox insanla qarşılaşdım. Payız küləyinin sevincindən çərpələng uçurdan uşaqları seyr etmək dayandığım dayanacaqlarda sevimli məşğuliyyətim idi. Yol boyu rastlaşdığım (xüsusən də gecələr) insanlar çox müxtəlif idi. Lüks maşınlardan səslənən musiqilər gecənin

səsizliyini pozurdu. Boş bir dayanacaqda əyləşmişdim. Qarşımda şose, işıq dirəkləri və ağaclıq vardı. Qulaqcıqdakı musiqinin dinləyərkən əyləşdiyim oturacaqda yuxulayırdım. Birdən bir qaraltının mənə doğru yaxınlaşdığını hiss etdim. “Qaqaş, yandıranın olmaz???”-deyə səs eşitdim. Başımı qaldırdığımda sarı saçlı qısa geyimli bir qızın qarşımda durduğunu gördüm. Tələsik cibimdən yandıranı çıxardaraq: “buyurun”- deyə təqdim etdim. Siqaretini yandırdığında ağızındakı tüstü ilə bərabər “çox sağ ol”- deyə aldığı yandıranı mənə tərəf uzatdı. Sadəcə seyr edirdim. “Dəyməz”-deyib susdum... Adımlayaraq yol kənarında durdu. Mən isə durduğum dayanacaqdan ona tərəf boylandım. Işıq dirəyinin ahəngi altında geyindiği don daha cəlbedici idi. Sanki heç qadın görməmiş kimi onu süzürdüm. Hündür ayaqqabıları, küləkdə uçuşan saçları ona ecaskarlıq verirdi. “Bu gecə maraqlı olacaq”- deyə içimdə bir səs var idi. Bir müdət keçdi, yüksək səslə bir maşın onun qarşısında durdu. Maşının enmiş pəncərəsinə boylandı və qısa söhbətdən sonra yuxudan oyanmağıma səbəb olan qadın maşına əyləşərək uzaqlaşdı. Mənə isə arxasıya seyr etmək qaldı. Ayağım düşərli oldu deyəsən. O getdi. Yenə şəhər...Yenə səssiz bir gecə...Diqqətimi yolun o tayındakı hündür ağaclarla yanaşı duran beşmərtəbənin beşinci mərtəbəsi cəlb etdi. Ağacların budaqlarındakı işıq izləri beşinci mərtəbədən saçırdı. Heyranlıqla izləyirdim. “Görən orda nə var”- deyə maraqla ora zillənmişdim. Qulağımdakı qulaqcığa səs verib əllərimi qoltuq altına alıb ayaqlarımı üst-üstə keçirib gecənin ritminə düşürdüm ... Amma elə hey marağım beşinci mərtəbədə qalıb ... İçinizdə bir sual var. Beşinci mərtəbə ??

Bakının çox yerlərində “Xruşovka” adlanan beşmərtəbələrə rast gəlmək mümkündür .. Sovetin möhtəşəm tikintiləri silsiləsindən... Sadə və orta yaşama malik əhalinin məskunlaşdığı evlərdən ibarətdir bu beşmərtəbələr...Demək olar ki, bizim anlatacağımız hekayə bu beşmərtəbələrdən birində baş verir.

Hər zaman küləktək səslə-sözlü və sehirlə olmağı çox istərdim. Düşündüyüm yerə sızaraq getməyi, ayaq dəyməyən yerlərdə olmağı arzularımdı. Külək fırtınasının ahənginə qoşulub küləyi izləməyə başladım. Yolun bu tayından o tayına buralaraq yan aldı. Ağacların arasıyla qovrularaq yuxarı qalxmağa başladı. Suallarla dolu izlədiyim beş mərtəbənin önündəki ağacın zirvəsinə doğru qalxdı. Sadə bir eyvan. Həmin eyvandan asılmış ip və üzərində bir neçə paltar. Taxta qapı deşiklərindən çölə sızan işıq şüaları, çirklə ayna. Çirklə aynadan evin içəri kirlə görünürdü. Qapı aralı idi. Qırmızı divarlı və qara oturacaqlı yerə köhnə xal sərilmiş otaq. Yerdə şərab şüşəsi, bir neçə kitab, qəzet parçaları və bir rəsm çərçivəsi vardı. Otaqda səsizlik hökm sürürdü. Otağın divarları səssizliyin ahəngi, döşəmədəki şərab şüşəsi və kitablar səssizliyin söhbəti idi. Tozlu masa, qara divan və qırmızı divarlar nədən danışırdı dediyimdə ayaq səsləri eşidildi. İçəri orta boylu, uzun saçlı-saqqallı bir oğlan daxil oldu. Qulağındakı küpə, əynindəki əlbisə onun yaşının az olmasının sübutu idi. Evinin, yaşınının, geyiminin, görünüşünün halından məlum olur ki, kiçik qəhrəmanımız yalnızlığın insanıdır. Şərablı gecələr, tüstülü səhərlər yalnızlıqla sevişən bir gəncin günlük rejimi idi. Səssiz gecələr... Yuxusuz həftələr...Qadınsız aylar... Siqaretili illər... Bir gənc hər gün ölürdü. Qatili yalnızlıq idi. Hər gün çıxdığında o şüalar gözünü dəlir, qapının çürük taxta deşiklərindən içəri sızan şəhərin səs-küyü onu məhv edirdi. Günahkar bədən bir rəsm çərçivəsinə və qara yazılı ağ vərəqlərə (kitablara) məhkum olmuşdu. Dəfələrlə izlənən rəsm çərçivəsi və oxunan kitablar hələdə onun qəlbində iz saxlamışdı.

Onu seyr etdiyimiz bu gecə ilk tanışlıq gecəmiz idi. Biz bu gecə onunla qovuşduq. O, bizi hiss etmədi, çünki biz bir xəyal, o isə gerçək idi. Otağa daxil olduqda səsizcə divana yaxınlaşdı...Əyilərək yerdəki kitablardan birini götürüb divana əyləşdi. Üzünə dağılmış saç tellərini əli ilə kənara itələyib əyləşdiyi yerdə rahatlandı. Kitabın qatlanmış vərəqini düzəldərək gözlərini qara həriflər üzərində gəzdirməyə başladı. Dadsız və iysiz kəlmələr ona ürək sıxıcı gəldiyində gecələrinin havasını və formasını dəyişən yalnızlığının yoldaşı olan siqaretə əl uzadırdı.Hər tüstüsündə ölür,öldükcə dirilirdi. O, siqareti, siqaret isə dəqiqələri, mənasız axan zamanı bitirirdi. Dumanlı baş, can sıxıcı kəlmələr...Bəzən ağız dadını dəyişmək üçün zamanın və özünün digər qatilinə doğru uzanırdı. Badəyə süzölmüş qırmızı şərab hər damlasında ona həzz verirdi.Yalnızlığın həzzi. Ayın qürub etməsi ideal görüntü idi. Badəni yerə qoyaraq kitabını qatladı. Əyləşdiyi qara divandan qalxaraq ayı seyr etmək üçün pəncərə önünə gəldi. Əlini uzadıb otağın işığını söndürdü və qırmızı divarlı ev bir anlıq qaranlığa qovuşdu. Ayı heyranlıqla seyr edirdi. Hər ikisi yalnız idi. Üzündəki saqqalını qaşıyaraq, dişlərini qıcıyıb, yoldakı seyrək halda şütüyən və işıqforun qırmızı işığıda duran maşınlara nəzər yetirdi. Gileyli halda qara divana yaxınlaşıb gözünü qırmızı divardakı qara cızıqlarla dolu qaraltıya zilləyərək yuxuya daldı. Beləcə ömrədən bir gün, yalnızlıqdansa bir gecə keçdi.

Gecələr... Qaranlıqla ay işığının birgəliyindən qopan, yaradanın xaliq əsərinin vicdanını sızlatan, kimlərinsə əyləncəsinə, kimlərinsə istirahətinə, kimlərinsə yalnızlığına səbəb olan bir zaman tuneli...

Səs küylü Bakı səhəri idi. Bulvar yeni günə hazırlaşırıdı. Sahil boyu uçuşan qağayılar yem üçün suya baş vurur, çirkli sudan heç nə tapmadığından məyus halda uçaraq sahildən uzaqlaşırıdı. Boş skamyalar... Yerdəki siqaret kötökləri hər bulvar sakinini arxasınca qoyduğu bir iz idi. Neçə sevişmə pozasına şahid olmuş ağaclar küləyin mehindən əsir, günəş şüalarında qızımırıldılar. Günəş şüalarının bərli-bəzəkli binaların şüşələrinə saçması ətrafa gözəllik verirdi.Bahalı butiklərin önündən keçən ac insanlar işə tələsir, işıqforun qırmızı işığıda duran maşınlar səs-küy salırdı.

Özünün belə xəbəri olmadan yuxuya dalan, evi günəş şüaları tərəfindən işğal edilən sahib mürgüləyərək yatdığı yerdə oyan-buyana çevrilirdi. Qəfil qapı zəngi çaldı. Yuxudan dik atılan qəhrəmanımız “bu səhər-səhər kimdir gələn ??!” - deyib dodağının altında deyindi. Qolundakı saata baxıb “ Ooo... saat üçdür və mən hələ də yatıram”- deyib yerindən yorğun halda qalxaraq qapıya yaxınlaşdı. “Kimdir”- deməyib dərhal qapını açdı. Qarşısında yaşlı, orta boylu bir şəxs durmuşdu. Göz nəzərindən keçmiş şəxsə dilləndi;

- Salam. Nə lazımdır ??

- Hər vaxtınız xeyir. Ceyhun Əkbərlinin mənzildir ???

- Bəli, düz gəlmisiniz.

- Sifariş verdiyiniz kitabları gətirmişəm. Buyurun, buranı imzalayın - deyərək sənədləri Ceyhuna uzatdı. Qələmi götürüb imzaladı, təşəkkür etdi və kitabları qucağında tutaraq içəri girdi. Asta yerləşlə kitabları nəzər edərək gecəni keçirdiyi divanda əyləşdi. Kitab oxumağa böyük həvəs duyan Ceyhun dərhal kitabları bir bir vərəqlədi. Sevimli yazarlarının məşhur kitablarını oxumağa tələsirdi. Son qəpiyini belə kitaba tərəddüdsüz xərcləməyə hazır olan bir insan küçədə baş verən səs-küyə doğru əyləşdiyi divandan pəncərə önünə ordanda eyvana keçdi.

Qarşı binaların birinin önündə toplaşmış insanlar polislərlə nə isə mübhisə edirdi. Əllərində “RƏDD OLUN !” yazısıyla binanın qarşısında durmuş qışqıraraq səs-küy salırdılar .. Nələrin baş verdiyini qısa zamanda anlayan Ceyhun içində sadəcə bunları düşündü: “qarşı binada yaşayan cinsi azlıqların bir neçə nümayəndəsinə qarşı başlamış bu nümayiş onlara qarşı zorakılıq idi. Tolerantlığın mövcud olduğu bir şəhərdə cinsi azlıqlar taptalanır??? Öz hisslərini sizin marağınıza satmayacaqlar ”-deyib əminliklə evin qapısını açdı. Qapını arxasıya yavaşca örtərək evdə gəzişməyə başladı. Saat 5:30-da iş görüşməsinə gedəcək olan Ceyhun heç də bahalı və dəbdəbəli olmayan geyimlərini göz nəzərindən keçirir, nə geyinəcəyi barədə həyacanlanırdı. Tozlu rəfdən aldığı tikinti layihəsi nəhayət bu gün insan arasına çıxacaq və təqdim olunacaqdı... Saat artıq vaxtına yetişir..Kütlə arasında nəzərdən itən Ceyhun dayanacaqda durdu... Qarşısından keçən insanlar ona sərt baxışda diqqət yetirir, bu baxışların qarşısında onlara heç baxmır belə.

Kütlənin istisini hiss etmək Ceyhuna soyuğun istisinə qızınmağa bərabər idi. İllərdir insanlardan qaçan Ceyhundan danışım sizə. Ceyhun...İllərini vərəqləsəm, göz yaşı, səssizlik və durğunluq tapsam da Ceyhun bir insan övladının yaşamadan sarsıntı keçirəcəyi bir şəkildə həyat sürmüşdü. Həyatdan ilk zərbəsini atasından alsa da həyat onun üçün hələ də davam edirdi. On beş yaşında bir gənc pöhrə açıldığı yerdə donurdu ləçəklərində. Ümid yeri anası, iki kiçik qardaşı, dörd küncdən ibarət ev və “gözə görünməz” idi. İşdən yorğun halda qayıtdığı bir gündə təhsili uğrunda atdığı addımların arxasıya qaçmağa məcbur idi. Əllərində bir neçə dəftərlə yanmış bir mənzilin qırıq şüşəli pəncərələrini, qaralmış divarlarını və təcili yardımda xəstəxanaya gedən cəsədləri salamlayırmış kimi durmuşdu bir boşluqda. Həyatdan ikinci və sonsuz yarasını alan Ceyhun evlərindən bir neçə xırda əşya və bir rəsm çərçivəsi xilas edə bilir. Yanmış cəsədlər torpağa basdırılır.Bir kiçik başdaşına ana və iki balanın adı yazılır.Göz yaşlarına qərq olmuş gənc ona verilən təskinliklərə rəğmən həyatın soyuq küləklərini elə həmin qəbirstanlıqda hiss edir. Bir məzara üç cəsəd, bir bədəndə üç iz ... Gün keçdi desəm, yanılaram.İllər ötdü.Bir gənc sadəcə boy atdı bir lalə tək. Bitəcək zamanını gözləyəcək bir gül tək məyus, qəddar həyata qarşı məğlub idi.Uca binalı bir təhsil ocağından əlində diplomla çıxması ,atdığı addımları daha da dürüst atmasına səbəb olurdu Ceyhunun.Kiçik nöqtəli uğurlar ,nidalı sarsıntının önündə əyilmiş suala bənzər.

Qara xətlər... Pərgar arasından, qara qələmdən sonra qalan izlər Ceyhunun səssiz həyatına səs salan (qazanc gətirən mənasında) görüntülər idi. Ağdamlı (Qoşqar – hər kəs ona ağdamlı deyə muraciət edir) adıyla məhşur bir iş adamı. Ceyhun sifarişlə çəkdiyi çertyojları Ağdamlıya təhvil verir. Qarşılığında azca məvacib alaraq dəniz sahilində gəzişir, müəyyən ərzaq, siqaret və şərab alır mənzilinə yol alırdı.

Ağdamlıyla görüşə yol alan Ceyhun mənzil başına çatdığında çertyojun müqabilində hər zamankından çox məvacib alaraq süni sevinclərlə təşəkkür edib ofisdən ayrıldı.Yeni dayanacağa gəldi. Hər dayanacaq onun üçün bir başlanğıc idi. Avtobus söhbətləri hər zaman maraqlı olur insanlar üçün . Kimi sevdiyindən, kimi sevildiyindən, kimi gizli zənglərdən, kimi gizli simalardan, kimi söhbətlərdən danışar. Hər zaman aktual xanım söhbətləri avtobusların sevimlilərindəndir. Qarşısında əyləşmiş iki xanım elə hey gileyli halda söhbətləşir.Ayaq üstə duran Ceyhun digər önündəki gənc qızın telefonda yazışdığı smləri göz nəzəriylə məqsədsiz şəkildə oxumağa başlayır. Əvvəl inanmır. Bu qədər insanın arasında “virtual seks” adlanan yazışma ?? Biz axı qadınla kişini yalnız yataqda kəşf edirdik gənc vaxtı .On altı yaşlarında qız tanışi ilə bir iki poza seçərək sevişirsə, onlar

ya inkişafdadır, ya da intiharda. İnanmıram. Qız nəzər cəlb etmədən bədəninə toxunur ,qarşılıq olaraq düymələri bərk sıxıb hissini cümlələrə töküdü. Bu eynən əsirlikdə olan bir insanın yaxınlarına yazdığı qorxulu və düşüncəli cümlələrə bənzəyir. Gördüklərindən heyran qalan Ceyhun təəccüblü şəkildə suallarla dolu qızı bir daha süzərək növbəti dayanacaqda düşdü. Dükanlardan birindən əli dolu çıxan Ceyhun, sevdiyi şərab növlərindən, tez hazırlanan qidalardan ibarət çantayla beş mərtəbənin pilləkənlərini sevdiyi musiqini mürgüliyərk çıxırdı. Qapını tələsik açıb ,sanki,içini şərabla boğub yeni kitablara atmaq ,itirdiyi zamanı məsuliyyətli şəkildə ört-basdır etməyə tələsirdi Ceyhun.Bu gün günlərdən on dörd sentyabr saat 21:00, gecənin səssizliyi Ceyhunun sükutu adlandırmaq bu zamanı, fırtına öncəsi səsizlik adlanan bir sükut var. Bu gün Ceyhunun evi ,sanki, olacaqlara şahidmiş kimi ,seyrə yığışmış izləyici görüntüsündədir.Qara divan,qırmızı divarlar,bir sərxoş bəyin kitab oxuması.Siqaret dənələrinin yan-yana külqabına yol alması kitabdakı yazıların şiddətindən xəbər verirdi.Bir anlıq kitabdan ayrılıb nəyə yeni bir iş istədi Ceyhunun könlü.Bu dəfə imdadına pəncərə kənarında qalmış toz içində bir radio qurğusu dəydi.Cəld olmayan ,sərxoşyana radio qurğusuna yaxınlaşaraq onu yandırdı. Xırıltılı radio dalğalardan başqa heç nə tapmayıb ümitsiz şəkildə yenidən çarxi döndərən Ceyhun bu dəfə xırıltılı bir musiqi tapdı .Səs getdikcə yüksəlməyə başlayırdı, bu bəstə idi. Tam da mənim gecəmə aid deyib səs verdi qurğuya. Əyləşdiyi divana yayxanaraq dinləməyə başladı musiqini. Getdikcə səs azalır .” Hər vaxtınız xeyir əziz dinləyicilər.Biz yenə efirdəyik.Bu gecə səssizliyimizi musiqilə pozduq.İndi isə varlıqlarla,gizli varlıqlarla pozacaq .Nömrələrimiz xatırlanılacaq indi.Əvvəlcə mövzumuz.. Biz bu gün yalnızlıqdan danışacağıq. Yalnızlıqdan danışacaq bu gün o dillər. Gecikmədən zəng edin ,səslənin duydurun səsinizi “ deyə dj səslənirdi.İçində həvəsi sönmüş bir insana yalnızlığın ünvanında yalnızlıqdan danışmaq ağılsızlıq olar. Ceyhun da bu düşüncədəydi...

“Məndən yaxşı kim bilər bilər yalnızlıq nədir.Məndən gözəl kim anlada bilər yalnızlıq nədir.yalnızlıq ?! Bədənimin ,ruhumun ahəngidir.Yalnızlıq damarda qanımdır.Yalnızlıq sözdə əməlimdir.Şərabımındır yalnızlıq.Bitən siqaretimdir yalnızlıq.Yalnızlıq bu oxuduğum kitablardır”- deyə əlindəki kitabı divara çırpır. Radionu söndürüb yerinə qoyur.Əsəbini payız küləyinin ağışına buraxır.Eyvanda dayanmış əlində siqaret,gözü yolda... Sarı işıqlı yollar... Ağ xətlili yollar... Bizi ayıran yollar, ana, bizi ayıran yollar –deyə Ceyhun içində bir əsəb keçirirdi.Gecənin bu tərzdə getməsi yenilik, yaxud felakət demək idi. Üşüyərək evinə qayıdan gənc oğlan otağın işığını söndürərək yerdə əyləşir və bir şam yandırır. Pərvanətək gözünü şama dikir ,elə hey düşünürdü.Uzun dırnaqlarıyla saqqalını qaşır ,bəzəndə əsnəyirdi.Gözünü şamın işığından çəkmirdi Ceyhun.Səssizliyə daldıqca bir səs kəşf edir .Kimse hıçqıltıyla ağlayır .”Yenə Mariya xanımdır”- deyib sakitləşir. Çox vaxt həyat yoldaşının zərbələrinə tuş gələn bu xanım ailə faciəsinin son həddini gecə göz yaşlarıyla qarşılayır.Onun ağlamasını zənn edən qəhrəmanımız bu ağlayışın son dərəcədə həssaslığın dinləmir. Ağlayış səsinin daha gur gəlməsi Ceyhunu düşündürür.Yerindən qalxaraq şamın küləklə təmasından Ceyhunun kölgəsi ,eyvana doğru yolda divarda əsərək iz salır.Qapını asta açıb ağlayış səsinə dinləməyə başlayır. Səsin aşağıdan gəldiyini duyur ,sanki. Eyvandan boylanaraq aşağıya zillənir.Qara kölgə, qara qaraltı tərənir. Ceyhun tərəddüdsüz evə qayıdır , çoxda təmiz və dəbdəbəli olmayan gödəkçəsini geyinərək beş mərtəbənin pilləkənlərini maraqlı dolu həyəcanla düşür. Ayaqları məkana tələsir ,görmə həvəsi isə onu qabaqlayırdı.Ceyhun ağacların yol kənarına düşən kölgələrini heyranlıqla seyr edirdi.Bir qaraltı ona doğru gələn Ceyhunu gördüyündə ayaqlarını daha da yığıb hıçqırtıyla ağlamağa başladı.Ceyhun kölgənin yol işığıyla ahəngindən qaraltıya daha da yaxınlaşır, o varlığı kəşf

edirdi. Qarşısında qırmızı qısa ətəkli bir donda ,saçları sarı və düzənli, ətəri isə sehirli bir qoxuya malik bir qadınla rastlaşır. Sadəcə seyr etmək kifayət deyil bu gözəlliyi. Ağladığından gözündəki tuş yanaqlarına doğru axmış və gözləri qızarmışdı. Həm qorxu, göz yaşı, həm də soyuq hava qadını haldan salmışdı. Ceyhun ona yaxın gələrək səslənir :

- Salam (cavab gəlmir).

- Salam.

- Rədd ol...Heç kəsi istəmirəm...Nə baxırsan? Sən bildiyin küçə qızlarından deyiləm..Hə, ağlında düşündüyün məni yatağına aparmaqdır? Gəl, götür qollarına bir onu mənə etməyiblər səndə onu et !

-Xanım qız ... Heç də siz düşündüyünüz kimi deyil. Ağlayış səsinizə gəldim. Sizi gördüm. Əgər məni başqalaritək olduğumu düşündünüzsə, təşəkkürlər. Axı, başqa necə düşünə bilərdiz ki! - deyib Ceyhun xanımın yanından ayrılmağa başladı. Amma ayaqları getmək istəmir. Başını arxaya çevrilmək istəyir. Ceyhun qürurlu olmasa da istənilmədiyini anlamışdı. Atdığı hər addım Ceyhuna zərbə kimi gəlirdi. Xoş niyyəti pis qarşılandığı anda : Hey, getmə, dayan - deyə qırmızılar içində yanan, sarı saçlı və ilk baxışdan Ceyhunu məst etmiş qız Ceyhuna səsləndi. Ceyhun geri dönərək xanımın yanına gəlir. Başını qaldıraraq çiyinə qoyur. Bu halından çox yorulmuş xanım başını Ceyhuna yastladığında mürgüləməyə başlayır. Xanımı qısa zamanda əyləşdiyi yerdən qoynuna alaraq ağaclıqdan çıxır. Beşmərtəbənin pilləkənlərini çıxmağa başlayır. Bilirəm içinizdə bir sual var . Kimdir o xanım ?

Gece vaxtı yol kənarında ... Cazibədar bir geyimdə ...Hıçqırtılı göz yaşları...

Lalə ... Cəmiyyətimizə görə imkanlı bir ailədə dünyaya göz açan qız. Ailəsinin gözü qarası, ata və anasının birdənəsi, ən yüksək təsil alan, arzularının bir-bir həyata keçməsində ailəsinin sonsuz dəstəyini alan bir gənc. Atasının yüksək bir vəzifə sahibi, tanınmış bir şəxs. Ətrafı daim zəngin ailə uşaqları ilə dolu. Hər istəyinə çatan qaraqaşlı, ortaboş gözlü bir qızdır Lalə. Bahalı geyimlər, lüks maşınlar, sərbəst insanlarla əhatələnən Lalə içində böyütdüyü bir xəyalın arxasıyla getməyi çox istəmişdi. Kiçik yaşlarında ağ vərəqlərdə çəkdiyi bir neçə rəsmi ata-anasına göstərərək şirin bir öpücük alaraq yeni rəsmlər çəkməyə doğru qaçmışdı. Rəssamlıq Lalənin daxili aləmində gizli bir dünyaydı...

Ən böyük istəyi pul-para yolu ilə yox, öz gücü bu arzusunun çatmaq idi. Kiçik Lalə böyüyür, böyüdükcə çəkdiyi rəsmlər daha dərin mənalar kəsb edirdi. Amma həyat Laləyə ilk sürprizini göstərməkdən usanmır. Lalə ilk zərbəsini həyatında ən böyük dəstəyini aldığı atasından aldı. Qəfl ölüm ailəni sarsıtdı. Şirkət səhmləri, ailə problemləri başını itirmiş bir gənci sarsıtdı. Atasının qardaş dediyi dostları şirkət səhmlərinə qanun qarşılığında Lalənin ailəsinə təskinlik verirdi. Atasının vəfatından öncə Lalə Şərqi ən böyük incəsənət diyarı olan Kapadokya incəsənət məktəbinə çəkdiyi rəsmlərini və lazım sənədləri yollamışdı. Göndərilən rəsm və sənədlərdən xəbər çıxmamışdı. Həyat Laləni böyük zirvələrdən yerə vürmüş, ailə vəziyyəti pisləşmiş, ətrafdakı dostlar, rəfiqələr Lalədən qaçmağa başlamışdı. Hər kəsin çətinliyə ilk gələcəyi olan Lalə indi çalınacaq sonuncu ünvan idi. Hardan-hara Lalənin donlarını, cəvahiratlarını geyənlər Laləyə yad ,Laləgilin dostları onlara qərib olmuşdular. Hər şeyi çox yaxşı anlayın Lalə evə qapanır. Bəzi ödənişlərin qarşılığında başqa anlamdan seçmək

istəmirdi. Atasının bir dənəsi hər şeyi anlamışdı. Günlərin bir günü Lalə ona puluna və şən- şöhrətinə görə deyil, səmimi münasibətdə olduğu yaxın rəfiqələrindən birinin doğum gününə hazırlaşdı. Tələşlə geyinəcəyi paltarı rəflərdən çıxarırdı. Sırayla hər paltarı çıxardıqında: “bunu Türkanın toyuna, bunu Əminənin partisinə...Bunu da keçən həftə öz doğum günümə geymişəm. Bəs nə geyinim”- deyib əlinə qırmızı qısa ətəkli paltarını götürüb güzgü önündə dayandı. Paltara bir də özünə baxdı. Hər zaman bir paltarı ikinci dəfə geyməyən dəbdəbəli xanımımız çarəsiz idi. Amma Lalə heç də heyifslənmirdi. Bir gün hər şeyin gözəl olacağına inanmış kimi ümid bəsləməyə başlayır. Qırmızı əlbisəsini geyinərək, sanki, arıqlamış kimi özünə sual dolu baxışlarla yaxınlaşmağa başladı. Bəzək olaraq boynuna donun şərfini bağladı, gözləri solğun görünən Lalə hazırlığını tamamlayaraq evdən çıxdı. Saat 22:04 radələrində evə şən əhvalda gəldi. Bu günlərdə yaşadığı günlərdən ən gözəlini yaşayırdı. Mətbəxdəki anasını öpərək doğum günü xatirələrini bölüşürdü. Amma anası Lalənin bu xoş təəssüratlı cümlələri qarşısında süni şəkildə gülümsəyir. Yaşadığı gözəl günün əhvalından Lalə bunu hiss etmir. Masanın üstündəki məktub Lalənin diqqətini cəlb edir. Bu nədir? Deyə açıqçanı əlinə götürür. Açıqçanın üstündə Türkiyə Cümhuriyyəti (T.C) Kültür Başkanlığının adı yazılmışdı. Suallarla dolu gözlərlə açıqçadan çıxacaq vərəqi gözləyirdi. Məktub, nəhayət ki, açıldı. Məktubda belə yazılır: “Sayın Lalə Kahramanova, bizə etdiyiniz başvuru için teşekkür ederiz. Sizin Kapadokya sanat merkezine yolladığınız başvurun onaylanmış. Resimləriniz bizi çok mutlu etdi. Aşağıda gösterilmiş zamana kimi sıralarımıza dahil oluna bilirsiniz”.

Lalə: Ana bu gündən gözəl gün ola bilərmə? Çox şükür, rəbbim. Düz deyiblər: Allah bir qapını bağlar, digər qapını açar. Çox gözəl, ana... Qızlara bu xəbəri deməliyəm, deyib əlinə telefonunu alır. Bir neçə düyməni basaraq telefonu qulağına tutur. Bu halda anasına göz nəzəri yetirir. Anası üzgün halda qızının baxışlarından qaçır. “Niyə üzgünsən, ana? Qızın həyatının təklifini alıb. Atam da rəssam olmağımı istərdi, ana. Şans ayaqlarıma gəlib. Sevin, ana, sevin”- deyərək telefondakı şəxsə səslənir: Arzu, super xəbər almışam.

Arzu: Nə, Lalə, de, ürəyim partladı.

Lalə: Arzu, Kapadokyağa çağırırlar.

Arzu: Nəhayət, Lalə, çox sevindim, eee bizi unutmazsan oralara gedib.

Lalə: Qız, nə unutmamaq, sizin üçün darıxacam.

Arzu: Gördün, Lalə, bayaq içdiyən çay fincanının üstü köpüklənmişdi. Sənə demədim ki, şad xəbər alacaqsan. Uğurlar, şirininim. Səni çox istəyəyəm. Bizi unutma haaa, unutma.

Lalə: Hə, Arzu, düz deyirdin. Hə, mən daha gedim, sevincimi sənə böldüm sağ ol.

Arzu: Sağ ol. Bir daha təbriklər.

“Təşəkkür”- deyib Lalə telefonu kənara qoydu. Anacan nə baş verib, qızın ən böyük arzusuna çatıb. Sənsə buna sevinmirsən. Lalənin anası sükutu pozaraq dillənməyə başladı.

Qızım... Bilirəm sevincinin hədd- hüdudu yoxdu. Amma danılmaz bir fakt var ki, biz hər zamankı kimi deyilik. Daha doğrusu, ailəmiz həmin zamanlardakı kimi qüvvəli, hər işin öhdəsindən gələn gücdə deyil. Atanı

itirdikdən sonra xərcləri zor qarşılıyıq. Sənin yaşının artması xərclərini artırır. Bilirəm, sənin üçün çox gözəl fürsətdi, amma, qızım, mən buna imza ata bilmərəm, bu yükün altına girə bilmərəm.

-Ana ...?! Zarafat edirsən yəqin?

-Yox, Lalə... olduqca ciddiyəm...

-Nə... ciddiyyət ? nə ?! Ana, nə danışdığının fərqiində deyilsənAna, atamın ruhu necə şaddır

indi. Qızımın orda təhsil almasını hər şeydən çox istərdi. Ana, mənə yox demə, mənə məhv etmə. Onsuzda hər şey dəyişib. Artıq hər kəs məndən qaçır, ana mən həyatımın fürsətini qaçıra bilmərəm. Bəsdir artıq sənin yoxlarınla oturdum bu dörd divar arasında. Nəyimiz var bax! Nəyimiz ... gündə bir insan bizə arxa çevirir...Hər gün bir əşya ya sınır, ya xarab olur ... Ana, mən gedirəm, yoxam artıq. Sondaydım, ana, indi isə lap bitdim .

Bu sözləri söyləmək Laləyə həyatın son zərbəsiymiş kimi kənardan exoyla qulağına sızdırdı.. Lalə heç vaxt belə qışqırmamışdı. Son sözcüklərini dediyində belə səsi xırıltılı gəlirdi... Həyatından küsgün yaşayan bir gəncin pəncərəsinə göyərçin qonmuşdu. Yem olmadığından bu göyərçini geri qaytarmağa razı deyildi bu gənc. Kəlmələrinin ağzından necə çıxdığının belə fərqiində olmayan Lalə çantasını götürərək evdən çıxdıqda çönüb anasına baxdı. Anası hiddətlər içində qızını izləyirdi. Sanki, bu qapı açılrsa, Lalə bir daha geri gəlməyəcək, amma, Lalə qapını açaraq çölə çıxdı. Ayaqyalın olduğunda yol kənarında çox gəzə bilmədi. Kənardan ötən maşınlardakı sürücülər ona suallar altında baxdığından qarşısına çıxan ilk taksiyə əyləşərək ünvensız yoluna, bəlkə də, həyatının son çıxışına başlanğıc xəttinə doğru irəliləyirdi. Göz yaşları durmaq, heç cür kəsilmək bilmirdi. İşiq dirəkləri bir-bir ötdükə yol boyu göz yaşları onu izlər kimi damla-damla axırdı. Sürücünün güzgüylə onu izləməsi Laləni heç düşündürmürdü. Tək ehtiyacı qışqırmaq, ağlamaq, yalnız qalmaq idi. Həyatının fürsətinə əlvida deməyə, yeni başlanğıc tapmışkən keçmişə qayıtmağa hazır olmalıydı. Maşının radiosu susurdu sürücünün baxışları tək. Lalə sıxıldığını hiss etdiyində:" yaxın ağaqlığın yanında saxlayarsınız"- deyərək fərqiinə belə varmadan əlindəki pulun elə hamısını sürücüyə uzadaraq maşından düşməyə tələsdi. Taksinin arxasıya qoyduğu qırmızı arxa işıqları Lalənin göz yaşlarını üzünü bir anlıq fərqli göstərdi. Yeriməyə halı olmadığını görə bu qəhrəmanımız yanında dayandığı ağaqlığın içinə doğru girərək ayaqlarına batan daşlara, üstündə gəzdiyi torpağa baxmadan bir ağacın altında əyləşdi...Ağacdən sızan yol işıqları onun donunu, saçlarını işıqlandırır. Bəzən ağlamaq istəyib ağlaya bilmədiyimizdə çıxardığımız hıçqırtılı göz yaşları Lalənin qonağı idi bu gün...

Elə bu gün Ceyhun bilmədən həyatının qadınına rastlaşdı. Qadınlar külək kimidir, gələr və gədər. Gəldiyində səssiz gələr getdiyində arxasıya nələr atar gedər. Bu dəli küləyləri idarə etməyin bir yolu var. Onlara istədiyi hər şeyi verin. Ceyhunsə Laləyə ilk tanıdığı dəqiqədən diqqətini sonra isə qadın telinə həsrət qalan qollarını vermişdi. Gecə olduğundan neçə illik qonşuları eşitməsin deyə səssiz halda Laləni qucağında pilləkənlərdən yuxarı qaldır. Başını isti qucağa söykənmiş Lalə havanın soyuq olmasından daha narahat deyildi. Doğum günü qonaqlığının yorğunluğu və bu şok hadisə Laləni sarsıtmışdı. İstədiyi tək şey isti yer və sakitlik idi. Ceyhun evdən çıxdığından qapını açıq qoymuşdu. Rahatca evə girən Ceyhun qucağındakı Laləni qara divana uzadaraq onu rahatladı. Dərhal ayaqlarını yığan Lalə harda olduğunu belə fərqi etmədən mürgüləyərək yuxuya getməyə başlayırdı. Evin çoxda isti olmaması Ceyhunu narahat etdi. Əynindəki gödəkçəni Ceyhunun Lalənin

yarıçılpaq bədəninə örtməyə başladı. Işıqların sönük olması və bayaq yandırdığı şam bir- birini tanımayan, adlarını belə bilməyən son günlərin böyük sevgilisi olacaq bu iki gənci işıqlandıran tək vasitə idi. Ceyhun Lalənin uzandığı qara divana paralel divara söykənərək Laləni izləyirdi. İkisi arasındakı şam iki insanı bir- birinə bağladığı qədər də simaları ayırırdı. Ceyhun evinə yad bir qonağı öz divanında rahlamış özü isə heyranlıqdan donmuşdu, sadəcə izləyirdi. Tüstülər içində, qədəhlərlə dolu gecələrin sonu bir qadın mı idi ? “Səhər o, duracaq və gedəcək. Mənə isə baxmaq qalacaq, amma, baxmadan dayana bilmirəm” - Ceyhun bunları düşünürdü. Şam işığında Lalənin siması elə görünürdü ki, sanki, onu göylərdən göndəriblər. Ceyhun nə etdiyini, hətta, sevinməli, yoxsa üzülməli olduğunu belə bilmirdi. Bir gecə bir qadın gələcək, onu bu seriala dönmüş, sonu bitməz səsizlikdən çıxardacağı haqda eşidmişdimi görəndə ... Gecə ötür, şam əriyir, Ceyhun hər şam zərrəsində Laləyə aşiq olur. Ayaqlarını qucaqlayaraq bir bədənə, bir simaya tutulurdu. Nəhayət, səhərə yaxın Ceyhun yerdə divara söykənmiş formada yataraq qalır.

Gözünü üzünə düşən payız günəşinin işıqları altında açan Lalə həyatının ona oynadığı tanqo rəqsini unutmuşdu. Yavaşca yerindən qalxdı .Gözləri şişmiş başı isə çox ağrıyırdı. Ətrafa heyrətlə baxır, qarşısında bir oğlan, köhnə səliqəsiz bir ev, hətta, yatdığı divan belə köhnəliyin simasıydı. Əlləri ilə saçlarını üzündən yığdı, ətrafa diqqətlə baxmağa başladı. Az-az yaşadıqları göz önünə gəldiyində düşünməyi dayandıraraq içində səssiz bir səslə: “Mən hardayam?”- sualına cavab axtarmağa başladı. Ayaqyolundan gələn damcı-damcı su səsi evə yayılır, yerdə yatmış insanı Laləyə daha da tanıtmaya başlayırdı. Lalə əyləşdiyi divandan ayağa qalxır, yerdəki axıb əriyən şamın və Ceyhunun ayaqlarının yanından ötərək evi kəşf etməyə başlayır. Qırmızı divarda qara bir rəsm, köhnə divan, bir- iki yarı çəkilməmiş çertyoj, çirklə pərdələr, çürük taxtalı qapı, bir rəsm çərçivəsi və necə xırda əşya. Bu “x” qəhrəmanımızın Lalə üçün kəşfi uğurla gedirdi, çünki Lalə “x”i elə adı ilə kəşf edir. Ceyhunun ailəsində qalmış tək real izi Lalə əllərində tuturdu indi. Rəsm çərçivəsinə maraqla baxırdı. Ağ-qara bir rəsm...Rəsim taxtadan bir çərçivədəydi ,amma arxasında bir yazı olduğu o an hiss olunurdu . Lalə zaman itirmədən şəkli çərçivədən çıxarır, əlini şəkildəki bir gənc ana və üç balanın cizgilərində gəzdirir. Şəklın arxasında: “atam bizi tək qoyduğu üç il tamam olurdu bu rəsm çəkildiyi vaxt, ana. Sizi isə itirdiyim on yeddi ildir. Oğlun Ceyhun”. Cənab “X” i tapdığına sevin sin mi, yoxsa ailə faciəsinə üzülsün mü bilmirdi Lalə, onu evində qonaq edən qəhrəmanını öyrənməyə həvəsi çox böyük idi. Çünki, səhər artıq açılıb, indi Ceyhun oyanacaq və Lalə bir azdan evi tərk edərək gedəcəkdi. Yazı masasındakı çertyojlara nəzər yetirən Lalə Ceyhunu az-az kəşf edirdi. Nəzərini çox sayda kitab və külqabındakı siqaretlər də cəlb etdi . Amma gözləri bir anlıq divardakı bir rəsime kilitləndi. Xəyalında artıq Ceyhunu formalaşdırırdı Lalə. Ceyhuna bir addım daha yaxınlaşdı Lalə. Qırmızı divardakı bu qara qələmlə çəkilməmiş rəsm bir rəssam qızın hissələrini oyatmağa əsil səbəb oldu.. Günəş işığı öz əksi üzərinə düşdükdə qara qələmlə çəkilməmiş bu günəş və onun xətlərlə əhatələnmiş şəfəqləri rəsmi tamamlayırdı. Divardakı rəsmdə bir günəş çəkilməmişdi, amma bu günəşdən çıxan hər şəfəq kiçik dairələrlə əhatələnmişdi. Bu kiçik dairələrin içərisində Ceyhunun arzuları vardı. Xırda hərflərlə yazılmış neçə kəlmə Laləni rəsmın dərinliyinə çəkirdi. Amma bu yazılar arasında bir bağlantı, yəni günəşin mərkəzində böyük sual işarəsi Lalənin göz yaşlarına səbəb oldu. Bu insana təxəyyülünün yüksəkliyindən danışırdı. Lalə hər addımda Ceyhuna aşiq olurdu. Heç vaxt sevməyi dadmayan qadın öteri sevgilərdə mənə tapmadığından bir neçə saatdı evində olduğu Ceyhuna aşiq olmanın dəryasında batırdı. İllərdi gözlədiyi bir şəxsiyyət qarşısında dururdu. “İncəsənət adamı duyğulu olur”- deyillər. Lalə yerdə yatan bu bəyi yuxudan oyadıb:- “eyy, sən mənim

illərdir gözlədiyimsən” -deməyə tələsirdi. Gözünü divardakı rəsmdən ayıra bilməyən Lalə Ceyhunan yavaş-yavaş oyandığını görüb dərhal divana qayıdır. Yuxudan oyanmağa tələsməyən Ceyhun gözlərini açdığı anda qarşısında dünən gecədən davam edən qırmızı donlu qadının nağılının bitmədiyini görüb sevinir. Laləyə sual dolu nəzərlərlə, Lalə isə ona əminliklə, qürurla baxırdı. Onu yuxudaykən kəşf edən Lalə həyatının insanına bu boşluğu pozaraq səsləndi:

-Salam.

-Salam.sabahınız xeyir

-Sabahın xeyir, Ceyhun.

Adını eşidən Ceyhun suallarla dolu cavab verməyə tələsirdi. Nə desin?! Necə müraciət etsin ? Qırmızı? Ceyhunun cavabını gözləmədən Lalə durğunluğu ayağa qalxaraq çirklə pəncərələrə yaxınlaşaraq çölə baxıb pozdu:

-Bilmirəm, Ceyhun, təşəkkür edirəm, ya minnətdar olum. Səhər durduğumda heç nəyi anlamırdım, amma indi hər şeyi bilməsəm də adını biləcək qədər sənə yaxınam. Gecə çətin olub ikimiz üçün də. Ən azından beşmərtəbəni çıxacaq qədər sənə yüklənmişəm ... Hə, birdə yerdə yatmışan mənə görə...Üzr diləyim ? -deyib gülümsəməyə başladı.

-Yox, narahatlığa görə deyirsənsə, heç də narahat olmamışam. Dünən çox narahat idim, sizə görə səhərə yaxın yatıb qalmışam. Həm də ki, dünən gecə evimin və həyatımın keçirdiyi bir şənliyin baş qəhrəmanı olmusunuz. Mənzilim heç də gözə görünməyən bir qonağı qəbul etdi. Bir yalqızın evində bir qadın... İnsanlara danışsam, yalan bilib mənə gülürlər. Amma qırmızı donlu bir xanım səhər məni oyadaraq salam vermək cəsarətindədirsə, hər kəsə bu yalanı danışa bilərəm... Bu vaxt Lalə pəncərə önündən çəkilərək Ceyhunun oturduğu divarın yanına gəlib əlin Ceyhuna uzadaraq :

- Mən Lalə...

Qırmızı geyimli bir qadın adıtək zərif görünürmüş...

-Cox şadam, gərək yoxdu, amma məndə Ceyhun...

Beləcə neçə dildə danışılacaq iki qəhrəmanım tanışdı. Ayrı ürəklərdə döyünən ürəklər əl toxunuşuyla birləşdi desəm, yanılmaram. Əllərin təması içindəki tale yazılarıyla toqquşduğunda adları üstəgəllə yazıldı. Lalə və Ceyhun. Yalnızlığın və yalqızlığın insanları. Eyni günün bir gecəsində qarşılaşıb bir səhərində salamladılar... Baxışlar təəccüblü, gözlər sual dolu, ürəklər yanğılı, dillər sözlü, dodaqlar öpüşsüz, onlar xoşbəxt idilər. Ceyhun Laləyə gecə şam işığında, Lalə Ceyhuna rəsmdəki günəş şəfəqində aşıq oldu. Həyata yeni doğulmuş uşaqtək bir-birlərini öyrənməyə çox həvəslidirlər, amma heç kəs cəhd edib sual vermir. Cəsarətli baxışlar Ceyhunu Laləyə, Laləni isə həyata qaytardı. Bir qadın bədənindən uzaq, nəvazişsiz bir gənc qadın,

həyatının fürsətini itirmiş qadın isə yeni nəfəs ,yeni yaşam, yeni insanı kəşf etdi. Ceyhunun yalnızlıqla dolu evi neçə söhbəti, neçə gülüşü, neçə musiqini qonaq edirdi. İlk öncə gözlər tanışdı. Sonra baxışma bəzədi onları, kəlmələr rəng qatdı səssizliyi pozaraq. Neçə gülüş xoşbəxtlik zəngiydi. İsti çay ürəkləri isidirdi. Gün sonu gecələrə gətirirdi onları. Toxunuşsuz qalmaq insanı məhv edər. Sevgi zərrəcikdən başlayır. O zərrəcik dodaqdan qopsa, unudulmaz qalardı.Ceyhunun dar ,amma yumşaq divanı “səni sevirəm” deməmiş iki gənci bir-birinə sevdirdi. Yenə şam şahid olmuşdu onlara, çünki işıqların kəsilməsi hər yeri qaranlıq etmişdi. Sevgililəri çox yaxına gətirdi qaranlıq. Şamdan saçan şəfəq bədənlərdə itib-batırdı. Hər cingilti yalnızlıqla dolu evi parıltılı brilyanta bənzədirdi. Şam işığının ahəngiylə iki sevgillinin bədəni divarda bir-birindən doymayan, ayrıldıqca birləşən, yüksələn zirvələrdən enməyən görüntüdəydi. Qadın bədəninə həsrət bir insanın özünü onda tapdığı anda itirmək qorxusu onu dəli edirdi. İki ruhun birləşdiyi gecələr... İki bədənə göylərdə, sevgi saraylarında mələklərin müşayiəti ilə nigah kəsilirdi. Qarasıyla, şərabıyla, tütünüylə yadda qalan gecələr indi Ceyhunda Laləsiylə qaldı... Eləcə gecələr səhəri, səhərlər gecəni qovurdu... Zamanın nə anlama gəldiyini sevdininin öpüşü və xoş sözləriylə keçirdikdə dərk etmək olmur. Beləcə üç möhtəşəm gün keçdi. Lalə Ceyhunu hər şeyini tanıdı, amma Ceyhunsu Lalənin sadəcə adını və ən böyük arzusunu bilir. Nə yalan deyim onları yazacaq başqa cümlələr tapa bilmədim. Çünki gözlə görüləsi mümkün olmayan bir məfhumu, hadisəni necə canlandırmaq olarsa məndə iki dəlini belə sözə gətirdim. Ceyhun yalnızlıqdan çıxmış, hətta keçmişinə aid bu günlərdə sual belə versən ən azı iyirmi saniyə donaraq düşünmək istər. Lalə isə həyatının təklifinin üstündən xətt çəkildiyindən o xəttin davamı üzərinə Ceyhunu əlavə etdi.

Neçə neçəylə bitməz söhbətlərdən ibarət bir gecənin səhəri. Evə pəncərə arxasından nəzər yetirsək, səliqəsiz şəkildə yerə tökülmüş paltarlar, yerdə yıxılmış və döşəməyə dağılmış qırmızı şərab şüşəsi. Gecə yaxşı ki, burda olmamış, əziz oxucum, yoxsa nələrə şahid olardıq... Bilirəm gülümsünürsən,amma səhərə tez göz açan Ceyhun yerində yoxuydu. Duş səsi evə yayılırdı. Lalə yuxudan oyanmış o məşhur qara divanda uzanmış Ceyhunu gözləyirdi. Üç günün yorğunluğu və sevinci bir bədənə sığışmırdı. Bu vaxt Ceyhunun telefonu səs salır. Bu sms səsidir. Lalə əminliklə telefonu əlinə alaraq sms oxuyur:

“Salam Ceyhun. Bəlkə də narahat edirəm, amma sənə yazacaq bir-iki kəlməm var. Bu üç gündə heç axtarmadın məni. Bu üç gündə məni tək qoydun . Onunla birgə məni tək qoydun. O, danışa bilmir elə hey məni dinləyirdi, Ceyhun. Məni tək qoymayacaqdın. Sən söz vermişdin, Ceyhun. Sənə inanmışdım, Ceyhun. Təşəkkürlər, Ceyhun. İmza: Könül”

Əlindəki telefonu yerinə qoyur. İlk divardakı rəsmə, sonra işıq saçan günəşə baxmağa çalışır. Yavaşca durub əlini bədənində tutaraq yerdən paltarlarını yığır, cəld geyinərək getməyə tələsir. Sinaliyini arxasıyca qırmızı donunu geyinir. Ağlamadı, amma susmadı da. Onu sındıran yazıya qarşılıq vərəqə bu sözləri qeyd etdi: “səni mələk bilirdim... Qollarımda çiçək bilirdim... Sənin mələyin də varmış, çiçəyin də”. Kiçik vərəqi yatağa qoyaraq qapıya doğru gedir. Qucaqda gəldiyi yerdən yaralı halda qayıtmaq onu öldürürdü. Beləcə üç günün möhtəşəm nağılı başladı. Olaylardan xəbəri olmayan Ceyhun, sanki, o duşdan çıxmıyacaqmış kimi gecikirdi Laləsiz otağa. İçinindən: “Ceyhun çıx duşdan Lalə getdi” - deməyiniz gəlsə də bizim Ceyhun musiqi oxuyur su altında. Bir yalnızın dəli könlü açılıbsa, onu durdurmaq olmaz ,amma kimsə gedən zamanı durdurmaq borcunda. Ceyhun otağa girir əynində ehram. Otaq boş. İki sevgilini divarlardan qoruyan örtük yerdə, Lalə yox.

“Onun paltarları ?” – deyə Ceyhun gözlərini evdə gəzdirməyə başladı ,sanki kitab axtarırdı bu böyüklükdə. Onu görən gözlər axtarırdı Laləni. Ona toxunan əllər axtarırdı Laləni. Ey, həyat, bu qədər sadəydimi? Yalnızlığın adamına film göstər və lenti qır ? Ceyhun düşüncələrdən qorxaraq :

-Laləəə (cavab gəlmir).

- Laləəə.... Cavab ver hardasan ?

Səs gəlmir, beləcə Ceyhun əynindəki ehramla birgə divana əyləşir, rəngli vərəqdəki yazıya baxır: “Səni mələk bildirdim...Qollarımda çiçək bilirdim...Sənin mələyin də varmış ,çiçəyin də”. Bu nə anlama gəlir ? Bu nə deməkdir ? Suallar bir-bir göz önünə gəlir . Düşüncələrin arxa fonu Lalənin

gülüşü ,ya səsi.Onsuzluq .Geri qayıdan yalnızlığı qarşılamaq gücündə deyildi Ceyhun.Telefonuna gələn növbəti sms Ceyhunu düşüncələr arası labirintdən çıxardı. Əlini telefona atdığında Könülün ilk smsni oxudu. Gözlərinə inanmır:

-Yox mən buna görə Laləni itirə bilmirəm. Bir insanı həyatda saxlamaq üçün verdiyim söz öz həyatımı itirməyə səbəb oldu ? Könül ? Heç bilirsən Laləm Könül kimdir. Heç bilirsən o mələk, o çiçək?!

Könül... Ceyhunun uşaqlıqdan bəri yaxın insanları arasında Tahir adlı bir dostu vardı. Onlar demək olar ki, bir böyümüşdülər. Hər zaman onları bir görmək olardı. Ceyhunun həyatına qonan yalnızlığın Tahirlə də əlaqəsi vardı. Ceyhuna gələn bu sms də elə dostu Tahirlə bağlıydı. Dostu Tahirin uzun illər sevdiyi bir xanım vardı . Könül adında bu xanım Tahirlə keçməkeşli sevgi yaşamışdılar.Ceyhun hər zaman onların yanında olan bir varlıq idi. Nəhayət, çətinliklərə baxmayaraq Könül və Tahir evlənilər. Onlar bu xoşbəxtliyi dadmağa başladılar ilk illərdə ailə faciəsiylə rastlaşırlar. Tahirin keçirdiyi avtomobil qəzası onu Könulsüz qoydu. Dünyaya bir balaca bala gətirən Könül həmin gün qəza yerinə gəldiyində Ceyhunda ordaydı. Könülün fəryadı insanları ağlatdığında Ceyhun qarşısında diz çökərək yaxın dostunun qadınına:” səni heç vaxt tək qoymayacağam Könül, biz yenə üç nəfər olacağıq. Sil göz yaşlarını”. O, Könülə bu sözlərlə söz verdi. Hər zaman tutmağa borclu bir söz. Tahiri itirmək Könülü ev dustağı etdi. Balaca Çingiz balanı dünyaya gətirmək və onu atasız böyütmək bir ana üçün çox çətin idi. Ceyhun Laləylə keçirdiyi üç gün də həyatdan təcrid olmuşdu. Könüllə heç vaxt bu müddət qədər əlaqəsiz qalmamışdı. Könül Ceyhuna Tahirdən qalan iki xatirədən biri kimi baxırdı. Bu üç gündə Ceyhundan heç bir xəbər gəlmədiyini görən Könül yuxarıdakı smsi yazmaq məcburiyyətində qalır.

Ceyhun ... Yaşamadığı həyatın yaşayacaq çox şey gətirəcəyini gözləyirdi, amma Laləsiz gələcək heyatı istəmirdi Ceyhun. İçində “gələcək ya sənle gələcək, Lalə ,ya da sənle gedəcək” düşüncəsiylə yaşayır Ceyhun. Lalədən ona bir qucaq xatirə bir ad və bir iz qalıb. Xatirələr bitib tükənməz, ad unudulmaz, izsə xatırladılacaq şüardır. Lalə haqda nə bilir Ceyhun ? Yalnız həvəsərgar rəssam olmasını .. Elə bu ? Yox .Bakıda qalmasını, yaşını da bilir, amma nə ünvan, nə nömrə, nə şəkil heç nə qalmayıb ondan. Ceyhunun üstünə Laləylə birgə xoş anların izi hər küncdən hücum çəkir. Otağa doluşan gecənin qaranlığı Laləylə işıq saçırdı. Bəs Laləsiz ?! Bəs Lalə harda ? Suallar artıq Ceyhunu idarə edirdi. Bəzən pəncərə önündə durmuş onu qarşılacağı ağaclığa doğru baxırdı. Sanki, qırmızı donlu xanım yenə orda... Xülyalar Ceyhunu məhv edirdi. Yenə gecəyə əsir düşmüş gənc

susurdu. Siqaret...siqaret...siqaret. Onunla yalnız tüstülər danışdı... Gecə saat iki arxasıya üçü gətirir. Ceyhunsə dinməz söyləməz qara divanda Lalənin ətirylə dolu evdə onsuzluğu qeyd etməyə başlamışdı. Ceyhun nədənsə diksinir, cəld eyvana qaçıb ağaclıq tərəfə baxır. Evə geri dönüb qapıya tərəf gedir: “ O, burdadı. O gəlib. Bilirdim gələcəksən. Məndə sənsiz qala bilmədim . Laləm, gəldim Laləm” - deyərək artıq ağaclığa çatmışdı. Qaranlıq və yol işıqlarının ahəngində heç nəyin olmadığını görür. “Yox, de burdasan, burda, sən burdasan Lalə”- deyib göz yaşlarını saxlaya bilmir.

Lalə Ceyhunun evindən didərgin halda çıxaraq üç gündür söndürdüyü telefonunu yandırdı. Qəbul etmədiyi zəngləri görmək, yaşadığı bu üç günün xülyasından çıxmasına kömək etdi. Rəfiqələrindən gələn zəng onu evinə gedən yolda sürətləndirdi. Qapı zəngini yavaşca basan Lalə anasının ümitsiz şəkildə qapı açma tərzi hiss etdi. Qapı ağzında Laləni gördüyündə özünü itirib:

- Lalə...Qız, sən hardaydın, gəl gözümün nuru. Heç bilirsən nə günə qalmışam sənsiz? Bir daha getmə qızım, axtarmadığım yer qalmayıb.

-Ana... sadəcə dincəlmək istəyirdim deyib Ceyhungildə olanları xatırladığında göz yaşlarını saxlaya bilmədi.

-Qızım, səni itirmək istəmirəm. Səni o dediyin yerə yollayacağam, qızım .Təki sən mənim ol mənim yanımda qal. Atanın ölümü məni çox əydi, səndə olmasan mən nə edərdim- deyib Laləni qucaqladı.

Çoxlarınız Lalənin Ceyhunla yaşadıklarına üzülmədiyini düşünürsünüz ? Amma yanılırsınız, əziz oxucu... Lalə Ceyhunun evindən çıxdığı o saniyyədən bilir ki, Ceyhunu boş bir səbəbdən itirib və Ceyhun kimisi bir daha onun qarşısına çıxmayacaq. Ceyhunla yaşadığı bu sevgi qılgıcımı hər zaman onunla olacaq onun qəlbində, amma tale onları ayırdı. Bir qəzetdə oxumuşdum sevgi üçlərdən ibarətdir: üç gün, üç ay , üç il... Üç əsr mümkün olmadığından ideal sevgi elə üç ilə qalır,amma Ceyhun Laləni bir ömür hər şeyində yaşadacaq qədər sevdi bu üç gündə. Lalə isə Ceyhunu bu üç gündə bir daha gəlməyəcək qonaq tək rahladı həyatında.

Ceyhun həyata yeni adaptasiya olmağa başladığında bir qadın ətri onu yaşamağa sürükləyirdi. Lalədən geri qalan tək bir şey daha vardı. Bu onun o ilk gecə Ceyhunun evinə gəldiyində boğazına bağladığı qırmızı yaylıqıydı. Laləsiz gecələrin birində divanın altından tapılan yaylıq o gecədəki Lalənin ətrini verdiyindən Ceyhun onu bir anlıq da olsa kənara atmır. Soyuq sevgi, qaynar baxış, yad insanlar. Artıq Lalə Türkiyəyə uçmuş, Kapadokyağa yərləmişdi. Bizim Ceyhunsə Bakıdakı yad planetli həyatına yalnızlıq deyil Laləsizlik adıyla adlandırmağa başlamışdı. Gündüzləri Laləylə sevən Ceyhun gecələri əzab çəkir. Ən azından “bir görsəm, hər şeyi izah etsəm. Mənim səndən başqa qadınım olmayıb, Laləm. Həyatıma gəlmiş tək mələk, tək çiçək sənsən. Səninçün payız çox tez gəldi. Yarpaqlar solduğu an Laləmdə soldu”.

Türkiyə, Kapadokya mahalı. İncəsənət məktəbi, adı və təbiyyəti, incəsənəti ilə zəngin bir məkan. Lalə ilk bura gəldiyində sevincli və çox həvəsliydə. Həyat onun üçün parlayırdı bir şəfəq tək. Donub geriyə baxdığında Ceyhun onu xoşbəxt etmişdi ilk, indisə Kapadokya onu xoşbəxt edir. Lalə bura isnişməyə başlayır. Noyabr ayı olmasına baxmayaraq havalar isti keçirdi. Azəri qızı insanlar arasında fərqlənirdi. Hər kəs ondan azəricə öyrənməyə başlamışdı. Ətrafına xeyli insanı cəlb etməyi bacarmışdı. Lalə artıq kətan üzərində də əl işlərini insanlara sevdirdirdi. Yeni rəfiqələr tapmış Kapadokya məktəbinin yeni nəfəsinə çevrilmişdi. Bir rəssamın

yaşaya biləcəyi sadə heyatın ən üstünü yaşayırdı burda. Bura gəldiyindən yataqxanada tanış olduğu Nillə çox yaxın münasibətdəydi. Cazibəsiylə Qafqazlı qız hər kəsin başında dururdu. Beləcə, Lalə uğur qazanmadığında biz Bakımıza dönüb Ceyhunun evinə səyahət edək. Artıq altı ay keçirdi. Təqvimdən qopan bir vərəq Laləni o ana qədər yaxın edirdi. Laləni gətirən bir gecə yenə gələrmə? Laləni aparan səhər bir gün bitərmə? Hər günü əzabla dolu olan Ceyhun, mənasız həyatda məna axtarmağa çalışır. Unutmaq mı istəyirdi Laləni? Yox! Umid dolu gecə bitəcək və bir sabah Lalə geri dönəcək.

Anadolu yaylasında yerləşən Kapadokya şəhəri Laləni qoynuna almışdı. Artıq beləcə yay fəsli yaxınlaşırdı. Bakı üçün darıxan Lalə tezliklə geri dönməyi düşünürdü...Kurs işi tamamlaması üçün gecələr bir rəsm tablosu üzərində çalışmağa başlayır. Bu rəsmi çəkmək üçün elə hey gecə ay işığına baxır, səhər günəşin çıxma anını gözləyirdi. Dərslə birgə Lalə Kapadokyanın dar küçələrini gəzməyi sevirdi. Yataqxanada qaldığına görə gecə gec qayıtmaq mümkün olmadığından Lalə gəzintisini qısa bir günə həsr edir. Otağına gəldiyində heç kəsin olmadığını gördü. Rahatlanması üçün paltarını çıxardığı an qapı açılır. “Nil, sən sən ???”- deyərək Lalə səsələnir. Qarşılıqlı cavab gəlmir. Yarı çılpaq kimin gəldiyinə baxmaq istədiyində kimsə Lalənin ağzından tutaraq onu arxası üstə yıxdı. Lalə təcavüzə uğradığını bildi. Bu Nilin flört etdiyi oğlan dostuymuş. Qapı azca açıq, hava qaranlıq. Lalənin qışqırmaq şansı sıfırdı. Bir yeni açmış gül üçün, qanad çalmış mələk üçün bu bir faciyyədi, özdə otaq yoldaşının sevdiyi ilə. Lalənin orasına burasına əliylə toxunana qarşı Lalə üsyankar hərəkətlər edirdi. Amma qarşı durmaq mənasız idi, artıq. Lalə onun olmuşdu. Göz yaşları bir-bir yanağından axır, axdıqca anasını, atasını düşünür və sonda Ceyhunada o an xəyalında yer ayıra bilir. Artıq bir oğlanın etdiyi hərəkətlər həzz deyildə nifrət yaradırdı. İşini bitirdiyində yanağından “təşəkkür şəkərim”- deyib yanağını dartmaq istədiyində Lalədən sillə yeyir. Laləni təhdid edərək otaqdan çıxır və beləcə Lalə üçün yeni çıxmış bir ulduz belə sönür. Amma bu dəfə ki yara çox ağır idi. Sınma nöqtəsi yaxınlaşmışdı. Həyatının insanı Ceyhunun cəsarət etmədiyini başqası etdi. Ayaqlarındakı əl izləri, yerdəki bir az qan Lalənin gözlərini qaraltdı. Xəyalən yüksəyə qalxır, qaralan havayla bərabər öz həyatını qaraldan insanlara qoşulub boğazına ipi keçirərək son nəfəsini səssiz verir.

Verilən nəfəs səs qoparır Türkiyədə. Xəbəri anası aldığı anda xəstəxanalıq olur. Bakı cəsədinin gəlməsini gözləyir. Hər kəs Lalənin ölümünə ağladığı vaxt Ceyhun yalnız Lalənin onu atıb gedişinə ağlayırdı. Həyatdan bixəbər gəzən Ceyhun öz günəşinə üsyan edir. Bir gecə divarda çəkdiyi o arzular günəşini qara qələmlə oxunmaz hala gətirir. Laləsiz o arzuların heç olduğunu anlayır. Artıq bir ilə yaxın müddət keçib. Çölə yalnız Ağdamlıyla görüş üçün çıxırdı. Belə günlərdən birində yol kənarıyla yeridiyində rəsm qalereyası afişini gördü. Lalə adlı bir rəssamın sərgisiydi bu. Ceyhun, nəhayət, qəfil axtarışın nəticəsinə sevinir, ünvanı və sərgi gününün tarixinin bu gün olduğunu öyrənib yoluna həvəslə davam edir. Bir neçə saat sonra Laləyə hər şeyi izah edəcək və onlar qovuşacaqdılar. Ağdamlıdan aldığı məvacibi geyimə verib özünü əl gəzdirdi. Laləyə ondan tək yadigar qalan qırmızı yaylığını da verəcək Laləni hər kəsin əlindən alıb evinə yenə qucağında getirəcəkdi. Vaxt çatıb artıq. Ürək döyüntüləri addımlar tək sərgiyə yaxınlaşır. Salonda gəzişən insanlar rəsmlər önündən keçərək rəsmləri müzakirə edirdilər. Əksər insanlar sonda sərgi edilmiş bir rəsmə daha diqqətlə baxırdı. Ceyhun məkanı gəzir insanlar arasında Laləni axtarırdı. Bəlkə “bu mənim Laləmin sərgisi deyil” deyib ümitsiz şəkildə gəzişərkən bir neçə insanın toplaşaraq seyr etdiyi rəsmə yaxınlaşır. Bu o idi. Ceyhunun arzular günəşi. İçində əminliklə Lalənin sərgisində olduğu qənaətinə gəlir və çox sevinir. Lalə onu unutmayıb. Ən başda onun, daha

doğrusu, onların rəsmini yerləşdirib. Həzin musiqini bir xanım səsi pozur. Ceyhun Lalənin səsi zənn edib tələsik halda səs gələn tərəfə baxır.

“Hörmətli qonaqlar diqqətinizə görə təşəkkürlər. Bu diqqət bir gənc rəssama göstərilibsə, biz necə də xoşbəxtik”. Bu sözlər səsləndik qədər Ceyhun: “İndi söz Laləyə veriləcək. O, İndi qapıdan içəri girəcək, bəlkə də mikrofona deyil ilk mənə yaxınlaşacaq”- düşüncəsində idi. Xanım sözünə davam edir. “Gənc rəssama deyiləcək bu gün çox sözümüz var. Amma biz ən yaxşısı onu dünyaya getirən anaya söz versək, daha yaxşı olar” - dedi”. Mikrafona Lalənin anası yaxınlaşır. Kövrək bir səslə “hər kəsə təşəkkür edirəm. Qızıma göstərdiyiniz bu dəstəyə görə minnətdaram. Bir ana kimi qızımla, bu rəsmlərlə fəxr edirəm. Amma bu ürək yangılı sözlərinizi, təriflərinizi mənə deyildə kaş Laləmə deyərdiz. Onun bu sərgisi soyuq qış ayında keçirilsədə qızım həyatının bahar çağında dünyasını dəyişdi.” Anası kövrələrək mikrafonu tərk etdi. Eşitdiylərinin kölgəsində qalan Ceyhun huşunu itirərək yerə yıxılır. Sevgilisinin həsrətini görüşüylə məhv edəcəyini düşünən Ceyhun ölüm xəbəriylə ağlı itirir. Klinikaya yerləşdirilən Ceyhunun imdadına Ağdamlı yetişir. Onun xəstəxana məsrəflərini qarşılayan iş adamı müalicəsinə nəzarət edir. Elə hey Lalə deyib ağlayan Ceyhun qaranlıq palatada ətrindən doymadığının ölüm xəbəri arasındakı sərhəddən çıxıb bilmir. Baxıcı həkimindən Laləsinin qırmızı yaylığını istəyərək qırmızıyla yaşamağa başlayır. Gecə boyu klinikada: “Lalə, qırmızı, o öldü”- kimi sözlər sayıqlayırdı. İki ay ötdüyündən artıq Ceyhun depressiyadan çıxmışdı. Amma bəzən əl qol hərəkətləri pozuntusu qalmışdı. Xəstəxanadan Ağdamlıyla birgə çıxan Ceyhun onu görməyə gələn Könül yol kənarında olduğunu görür. Xəstəxananın əsas qapısından çıxdığında Könül onlara tərəf gəlir. Ceyhunun qoluna girmiş Ağdamlı qarlı pilləkənlərdən Ceyhunu endirərək Könülün olduğu yerə gətirir. Könül tərəfə gəldiyindən ayağı sürüşərək Könülün ayaqları altına yıxılır. Ağdamlı onu qaldırmağa başladığında Könül əylərək Ceyhunu diz üstə qaldırır. Başını yuxarı qaldırıb könülə baxır. “Lalə...Lalə”- deyib asta-asta sayıqlayır. Çarəsiz qalmış gənc baxışlarını Könüldən çəkərək üzünə yağan qar dənəciklərinə baxır. İki ay müddətində qırmızı yaylıqla yaşayan gəncin üzünə yağan qar eyni rəngə bürünüb onun üzünə qonur. Beləcə QIRMIZI QAR DƏNƏCIKLƏRI yaranır.

Təşəkkür edirəm : Ucuz tütünə, qadın ətrinə və bir də dəli sevdama...

Ramiz atabey

Copyright MyCorp © 2012